

*Ezerféle dolog van azonban, amely az embert a felébredésben megakadályozza és álmai hatalmában tartja. Hogy az ember azon legyen, hogy tudatosan felébredjen, ismernie kell azoknak az erőknek a természetét, amelyek az álomban tartják.*

*Először is fel kell ismerni, hogy az alvás, amelyben az ember él, nem normális, hanem hipnotikus álom. Az ember hipnotizált állapotban van és ez az állapot állandóan erősödik benne. Minden úgy tűnik, mintha volnának bizonyos 'erők' amelyeknek hasznos és előnyös volna az embert hipnotikus állapotban tartani és megfosztani attól, hogy a valóságot lássa, helyzetét felismerje.*

*Egy bizonyos ázsiai mese egy nagyon gazdag mágusról szól, akinek sok birkája volt. Ez a mágus nagyon fősvény volt. Nem akart juhászokat felvenni és kerítést sem akart felállítani a földje körül, ahol a birkák legelésztek. Ennek következtében a birkák gyakran betévedtek az erdőbe, szakadékokba estek, elvesztek és főleg elmenekültek, mert tudták, hogy a mágus a húsukat és bőrüket akarta és ez nem tetszett nekik.*

*A mágus végre talált egy megoldást: meghipnotizálta a birkákat és először azt sugalmazta nekik, hogy halhatatlanok és semmi bajuk nem fog történni, amikor megnyúzzák őket, ellenkezőleg ez nagyon jó, még kellemes is lesz; azután a mágus azt sugalmazta nekik, hogy ő egy jó gazda, aki annyira szereti a nyáját, hogy képes érte akármit megtenni, harmadszor azt sugalmazta, hogy akármi történik is velük, nem most fog történni, legalábbis nem a mai napon, tehát emiatt nem kell nyugtalanodniuk. Azután azt sugalmazta, hogy nem is birkák, hanem egyesek oroszlánok, mások sasok, a többiek pedig emberek, vagy mágusok.*

*Ezzel minden gondja és baja megszűnt a birkákkal, azok többé soha nem szaladtak el, hanem csendesen megvárták azt a percet, amikor a mágus húsukat, bőrüket vette.*

*Ez a mese nagyon jól illusztrálja az ember helyzetét.*

*(P.D.Ouspensky: Egy ismeretlen tanítás töredékei)*

\*\*\*

*Istenem, mi választ el Tőled? Te nem választod el Magadat tőlem. Mi az én életemben az, ami elválaszt engem Istentől? Ezt kell világosan meglátni, s azután megtenni a kellő intézkedéseket, szaggatni, vagy korlátokat vonni, gyomlálni és irtani, ahol szükséges. Ez a lelki gyakorlat feladata. És ennek a feladatnak a megoldására, erre kell az alkalmi külső csend a folyamatos belső érdekében.*

*(Bulányi György: Lelki gyakorlatos elmélkedések)*

BULÁNYI GYÖRGY

## TÁDÉÉK...

(ESKETÉS – MISE – PRÉDIKÁCIÓ)

*Nagyon hideg volt az év elején, amikor egy januári szombat délután lerándultunk Tatára, Tóvárosba, hogy megessek egy ifjú párt - három gyerekkel. Hogy miért nem tudtak korábban esküdni, könnyen kitalálható: a vőlegény-apa valamikor ifjúságában elhitte, hogy embernek való a celibátus, s elment papnak. Teltek az évek, múltak az évek, s vagy arra jött rá, hogy még sem embernek való az a celibátus, vagy arra, hogy annak való volna, de hát ő nem ember. Ezt nem tudjuk pontosan, hogyan is volt.*

*Csak azt, hogy amikor elszánta magát a házasságra, azonnal kérte az illetékes római hatóságokat, hogy mentsék fel meggondolatlanak bizonyult ígérete alól, melynek ellenében pappá szentelték. Azonnal kérte, de a kérést csak akkor teljesítették, amikor a gyerekek száma már háromra rúgott. Hét határra szóló nagy esküvő volt. Igazi Bokor-találkozó. Amit leginkább abból lehet megállapítani, hogy egy Cserta Gábor nevű nagyvállalkozó húzta a templomon belül és kívül a talpalávalót.*

*Egyébként volt mise is, meg prédikáció is nemcsak esketés és dinom-dánom. Bizonyítéka ennek a komputerem által megőrzött szöveg:*

**Kedves Bea, Tádé, Gyermeked és velük együtt ünnepelő, örvendő Testvéreim!**

Jó két hete megkérdeztem Tádét, milyen szentírási szövegeket kíván e nászmisében. Azt mondta, hogy a vasárnapiakat, amiket már megnézett, s nagyon jóknak talált. Ennek lett következménye, hogy a "B" liturgikus év 2. évközi vasárnapjának a szövegeit hallottátok, s én most e nászmisén válogathatok, hogy Sámuelről szóljak nektek, vagy arról, hogy a Szentlélek temploma vagytok, vagy hogy Jézus az Isten báránya.

Mivel Bea és Tádé nem kettesben, hanem Ágota, Agapé és Lukács társaságában jelentek meg itt az Úr színe előtt, hogy örök hűséget ígérjenek egymásnak, úgy gondolom olyasmit kell mondanom, ami képes a gyerekek érdeklődését is felkelteni, s a felnőtteknek sem lesz az átlagosnál unalmasabb. Sikerül-e, majd meglátjátok?!

Kezdem Sámuellel. Tádé szerint az Isten - apácskánk. S ez az apácska nagyon érdekelt a Kovács család

dolgaiban is, s ennek következtében mást se csinál, minthogy szólongatja őket. Tádé, Tádé, megtetted már, amit Bea, Ágota, Agapé, Lukács annyira vár, hogy megtegyed? S mivel Isten nem személyválogató, ennek következtében mondja azt is, hogy: Bea, Bea, megtetted már, amit Tádé, Ágota, Agapé, Lukács várnak tőled? S ugyanígy szólítja Ágotát is: Ágota, Ágota! Agapét is szólítja: Agapé, Agapé! Lukácsot is: Lukács, Lukács! Meghallják, hogy szólongatja őket Apácskánk? Bizony, meghallják, mert van lelkiismeretük. És mit hallanak? Azt, amit apjuk és anyjuk: Megtetted már Ágota, Agapé, Lukács, amit a többiek várnak tőletek? Miért ilyen rámenős Apácskánk? Miért érdeklődik a Kovács család dolgai iránt ilyen behatóan? Hát csak azért, mert Isten - apácska, s nagyon fontos neki, hogy a Kovács család dolgai rendben menjenek. Azok meg akkor mennek rendben, ha Lukács meg Agapé meg Ágota meg anya és apa kívánságai teljesülnek. Biztos ez? Hátha valamelyikük olyasmit kíván, ami Apácskának nem tetszik? Nem szabad előfordulnia, s Apácska gondoskodik róla, hogy ne történjék meg. Hogyan teszi?

Úgy, hogy apát is, anyát is, meg a három gyereket, Ágotát, Agapét, Lukácsot, mindegyiket külön-külön, a Szentlélek templomává tette - s már itt is vagyunk a második szövegnél. Ahogyan ez a tóvárosi templom Isten temploma, úgy Templom ők is. Van ennek értelme? Ebben a tóvárosi templomban van oltár meg padok és harang. A Tádében ezekből nincsen semmi. Még Beában sincs! Hogyan férnének el a gyerekekben? Hát a Szentlélek templomának más a felszerelése. Mi van benne? Az első, ami van benne: a segíteni akarás. Ki-ki abban akar segíteni, amire a többieknek szükségük van: pl. befűzni a cipőt, helyre tenni a játékokat, segíteni megcsinálni a leckét - ezek a padok, amikbe Így kell beleülni. A második, ami a Szentlélek templomává teszi őket: az adni akarás. Mit akarnak adni? Mindegyik azt, amit várnak tőlük. Apától pl. azt, hogy tengernyi elfoglaltsága mellett legyen azért otthon is. Anyától, hogy főzzön finomat, a gyerekektől pedig, hogy megtegyék, amit szüleik kérnek tőlük. Ez az ő templomuk oltára, amit így tudnak feldíszíteni. És mi van még ebben az öt Szentlélek-templomban? Van még valami, talán a legfontosabb. Mi ez? A megbocsátani akarás. Nincs duzzogás, nincs veszekedés, nincsen csúnya arcokat vágás. Hogy ne is említsem az egymásra rákiabálást, verekedést, ami aztán végleg nem illik bele a Szentlélek templomaiba. Ez a harang, amely messzire hirdeti, hogy a Kovács családban élni jó, ott nem bántják egymást, és mindent szívből megbocsátanak. Hát ilyen a Szentlélek temploma. Tele van akarással: Segíteni, adni, megbocsátani - ezt akarják benne. S a templomban imádkozni is szokás. Hát imádkoznak is érte minden este, hogy ebből a sok akarásából valami nagyon szép dolog szülessen meg. Hát az meg micsoda?

Az, ami miatt Jézus eljött közénk. Jézus egyszer csak megjelent a Jordán vizénél. Sétált fel s alá. Észrevette őt Keresztelő János, akit körülvettek a tanítványai. Addig-addig sétált Jézus ott, a Jordán vizénél, amíg a Keresztelő azt nem mondta róla a maga tanítványainak, hogy: Nézzétek, ő az Isten báránya! Többet nem mondott, de két tanítványnak, Andrásnak meg Jánosnak, ennyi elég volt, hogy utána menjenek a sétáló Jézusnak. Mért mentek utána? Hát, már csak megnézik, hogy milyen is az Isten báránya. Amolyan bárányt, ami nem az Istené, láttak már eleget. Izrael földje tele volt pásztorokkal, azoknak meg voltak bárányaik: a Simon, meg Júda, Benjámin, Áser, meg Neftáli bárányai, már amilyen nevük volt a pásztoroknak.

Jézus meg észrevette, hogy mennek utána. Megfordult s megkérdezte tőlük, hogy mit akarnak. Nem árulták el Jézusnak, hogy meg akarják maguknak jobban nézni, hogy miféle bárány is ő. Csak megkérdezték tőle, hogy hol lakik. Jézus meg úgy csinált, mintha elhitte volna, hogy a lakásviszonyai érdeklí őket, s azt mondta nekik, hogy jöjjenek csak, s nézzék meg a szállását, hogyha már arra kíváncsiak. Amikor mindez történt, délután négy óra volt. A két tanítvány pedig késő estig Jézusnál maradt. Volt idejük elég, egy fél nap, hogy a székét is megnézzék, meg az asztalt, az ágyat, a szekrényt is. De nem is azért mentek, hanem hogy megismerkedjenek vele. Amikor hazamentek, András azt mondta róla a testvérének, Simonnak, hogy megtalálták a Messiást. Micsodát? Hát azt a valakit, akit maga Isten bízott meg azzal, hogy megtanítsa minket arra, hogyan is kell egy feje tejére állított világot a talapára állítani. Hát a feje tetején áll a világ? Bizony azon. Képzeljétek csak el, milyen is volna a világ a Kovács családban, ha mondjuk, Lukács vagy Tádé el kezdene otthon parancsolgatni, hogy ez legyen, meg az legyen. S a többieknek, Beának, Ágotának és Agapének az volna a dolguk, hogy engedelmesskedjenek annak, amit Lukács meg Tádé mond, ha tetszik nekik, ha nem. S ha nem tetszik, akkor a bösz Lukács meg Tádé telefonálna és kihívná a rendőrséget, hogy csak vigyék el Anyát meg a lányokat a dutyiba, mert nem engedelmesskednek. Hát ez a feje tetejére állított világ, amiben van rendőrség! Hát nem kellene lennie? De nem ám! Jézus országában nincsen semmi ilyesmi, ott mindent szépen megbeszélnek egymással. S nem kell telefonálni a rendőreinek, mert ott nélkülük is rend van. A rendőroket meg el lehet küldeni a gyárakba, hogy valami hasznos munkát végezzenek... kenyeret süssenek, cipőket csináljanak.

Ebben az országban, amelyet Jézus Isten országának nevezett, főleg azért nincs szükség rendőrökre, katonákra, fegyverekre, puskákra, mert nincsenek benne szegények meg gazdagok. Azért nincsenek, mert az a rend, ami a Kovácséknál. Ott mi a rend? Hogy is mondjam? Kitalálok valami nagyon finomat, amit

mindenki szeret. Megvan: őszibarackbefőtt, azt mindenki nagyon szereti. Anya mindenkinek ad belőle. Ha sok van, sokat. Ha kevés van, elosztja, hogy mindenkinek jusson. Ez volna a rend, a világ azonban a feje tetején áll, és nincs benne rend, mert az egyik családnak egyáltalán nincs őszibarack befőttje, a másiknak meg annyi van, hogy elrontják vele a gyomrukat, vagy ami még rosszabb, megpenész addig a kamrában. Hát ilyen a feje tetejére állított világ, ahol még nem találták meg a Messiást. De, ahol már megtalálták, ott már nincs olyan, hogy ez az enyém, s ahhoz neked semmi közöd..., hanem csak az van, hogy minden a miénk. Lukács, nem a Kovács Lukács, hanem a szíriai orvos meg is írta az Apostolok Cselekedeteiben, hogy azok, akik már megtalálták a Messiást, azoknak egy volt a szíve-lelke, egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt... nem is akadt közöttük szűkölködő, mert azok, akiknek földjük vagy házuk volt, eladták, s az eladott javak árából mindenkinek adtak, kinek-kinek szükségéhez mérten.

Dehát, aki nem hallja meg, hogy az Isten szólongatja őt: Pista, Pista!, akinek a lelke nem a Szentlélek temploma, aki meg nem találta még a Messiást, az igyekszik gazdag lenni, és rendőrt meg katonát akar javai védelmére. Ha pedig nem sikerül neki gazdagnak lennie, akkor fegyvert szerez, hogy megölje a gazdagokat, akik miatt nem tudnak élni a szegények. És mindenki öl mindenkit. Ilyen a feje tetején levő világ,ilyent rendeznek be maguknak, akik nem mennek utána Jézusnak. Hogy ez ne így legyen, hanem hogy a világ Isten Országává formálódjék, ezért sétált Jézus a Jordán partján fel s alá. S hogy a Kovács családban minden úgy legyen, ahogy Jézus akarta, most csinálunk valami szépet. Mit? Isten áldását kérjük Tádéra, Beára, házasságukra. Ne várjunk vele tovább!

2000. november 9.



BULÁNYI GYÖRGY

## MILYEN AZ ODAÁT?

Istenem, Istenem, amíg fiatalok vagyunk a halál olyan, mint a baleset: megtörténik egy pillanat alatt, s az most már múlt, s nincs mit tenni vele. Amikor megöregsünk és megérünk a halálra, elkezünk foglalkozni vele, mint közös sorsunkkal. Elsődlegesen nem is a halállal, hanem csak azzal, hogy miként jutunk el odáig. Mert nem adják ingyen. Általában meg kell szenvedni azért, hogy eljőjön a végső óra. Ha nagyon nehezen jutunk el oda, mondja is a környezetünk: *Nem tud szegény meghalni.* Ez a küzdelem a halálért lefoglalja majd minden energiánkat, s a legvégén már nem a majd mindent, hanem a mindet, az egészet.

Amíg ez az idő bekövetkezik, addig még van erőnk s időnk gondolkodni az odaátról, aztán meg nagyobbára másra sincs erőnk. Mondtam már a múlt héten is, hogy a prédikációim egyre inkább személyes vallomások. Hát a mostani is az lesz. Tudom, hogy van Isten, van túlvilág, s nekem benne örökéletem. Tudom? Nem tudom. Csak hiszek benne. Így neveltek, ezt tanultam, s hogy ezt mondjam, ennek képviselőre kaptam jogsit is egyházunktól. Tehát mondom nem azt, amit tudok, hanem csak azt, amit hiszek. Pedig jó volna tudnom is, hogy van-e folytatás, s ha van, milyen az a folytatás. Közös emberi sorsunk ez a – nem tudom.

Így aztán én sem tudom, s ennek következtében csak elképzelek valamit. Mit? Hát azt, hogy – legalább én arra készülök – odaát is azt fogom csinálni, amit idelent csinállok. Itt lent, mit? Ha elmúlik egy vasárnap, már azon kezdek gondolkodni, hogy mit fogok prédikálni a következőn. Ha megvolt egy kisközösségi találkozó, már azon töröm a fejem meg a szívem is, hogy milyenné tegyem a következőt. Amíg élek, és nem kezdem meg haldoklásomat – feladatokban élek. Feladat nélkül nincsen élet. Amikor megszűnik a feladat, olyankor próbálják meg nem kevesen a haldoklási szakaszt kiiktatni életükből azzal, hogy öngyilkosok lesznek. Valljam meg, hogy egy kicsit irigylem is őket? Hogy meg tudják ezt tenni? Megvallom. De engem nem vinne rá a lélek. Miért? Mert mindig azt tanultam, hogy ezt nem szabad megtennem, s nem akarok vétkezni – ha nem muszáj, ha van erőm elkerülni. S ez nagyon erősen él bennem. Bár azt is megvallom Nektek, hogy nem elégít ki, amit papok és nem papok mondanak arról, hogy mért nem szabad ezt megtennünk. De erről egy külön prédikáció kellene, amit inkább csak egy kisközösségi találkozáson tudnék elmondani, ahol hozzá is szólhatnak testvéreim ahhoz, amit mondok.

Mondtam, hogy addig él az ember, amíg van feladata. Én el sem tudom képzelni, hogy mi az: nyugdíjba menni. Én nem mentem még, mert van feladatom, s a nyugdíjhoz annyi a közöm, hogy valakik